

Alkorytmi

2/99

Wappu

Ally McBeal

Tennispalatsi

Kello tikittää eteenpäin junan lailla. Tunnen viisarien jysähtävän loppumattomalla kiertomatallaan taas hetken eteenpäin. Pitkä viisari on laskeutumassa kiertonsa alimpaan kohtaan ja kohta se aloittaa puolituntisen nousunsa kohti huippua ja täyttymystä, jatkaen samantien laskeutumalla kohti pohjaa. Lyhyt viisari osoittaa pikkutunteja ja tässä minä tahtelen lehteä. Ajatukset seisovat päässä ja valkea paperi huutaa täytettä itselleen.

Huomaan tottuneeni taittamiseen pikkuhiljaa. Joka kerta, kun ajatukseni katkeaa, en ala tuijottelemaan taivaita tai katsomaan ikkunasta ulos. Tiedän miltä siellä näyttää, joten kurkistaminen on turhaa. Varsinkin nyt, kun ikkunassa on sälevarhot ja ne ovat vielä kiinni. Katselun sijaan oikeaisen jotakin palstaa, säädän jonkun kappaleen alkamaan oikeasta kohdasta, asettelen anfangin tekstin alkuun tai muutan otsikon kokoa pienemmäksi. En hukkaa aikaa, koska se on kortilla muutenkin.

Aika on hassu käsite. Sitä ei ole koskaan tarpeeksi, paitsi jos sitä on liikaa. Silloin sitä on selkeästi turhan paljon ja se pitäisi hukata jonnekin. Sitten kun aika on hukattu, sitä ei saa takaisin, vaikka olisi millainen tarve. Olisi kiva, jos joku kehittäisi sellaisen ajan, jota voisi varastoida pahan päivän varalle tylsinä sunnuntai-iltapäivinä Simpsonien jälkeen. Tämän varaston voisi käyttää sitten vaikkapa päivää ennen deadlinea tai silloin, kun katselee armastaan silmiin kynttilän valossa. Tällaisen ajan keksijä rikastuisi äkkiä ja tuskin hänen tarvitsisi koskaan tehdä oikeita töitä. Olisipa se vasta jotakin.

Mutta koska vielä moista ihmeaikaa ei ole kehitetty, meidän täytyy tyytyä tapoihin säästää ja kuluttaa aikaa. Ajansäästö ei ole helppoa, koska kun

aikaa tulee säästää, niin silloin on kauhea kiire ja asioita ei jouda miettimään kunnolla. Sitten kun ei ole kiire, niin ei moisia välitä miettiäkään. Ongelma on siis sama kuin entisen miehen katonkorjauksessa. Kun aikaa on liikaa, niin silloin on todellakin aikaa miettiä, kuinka aikaa kuluttaisi.

Itse pyrin lukemaan kirjallisuutta aina kun ehdin. Valitettavasti olen ahne ja kun kirjat on luettu, niin aikaa voi olla silti liikaa jäljellä ja minulla on tylsää. Internet tai televisio eivät tuo tähän lohtua ja minä istun tai makaan sängyllä, luen Aku Ankkoja tai katselen pihalle. Vaikka tiedänkin, miltä siellä näyttää. Välillä mietin lähtemistä ulos, mutten välttämättä pääse puusta pitkään. Se on ikävää se.

Tämäkin ajanjakso loppuu aikanaan ja alkaa tulla taas kiire. Kun on hoppu, niin välillä sitä miettiä, kuinka hauskaa olisi, jos ei olisi moinen kiire. Ja kun ei ole kiire, niin kaipaa jotakin tekemistä. Koskaan ei voi olla kuitenkaan tyytyväinen. Sillä silloinhan asuisimme vielä luolissa. Joten pois se meistä.

Mutta jos ja kun ei ole tekemistä, niin olo tuntuu tyhjältä. Yksi hyvä tapa käsitellä tyhjiöitä, erityisesti ajallisia sellaisia, on täyttää ne jollakin. Esimerkiksi popularistisella kulttuurilla, joka on suunniteltu pelkästään täyttämään ihmisten kokemia aika-tyhjiöitä. Joku voisi ajatella, että kulttuurilla on muitakin tehtäviä, kuten ihmisten sivistäminen tai hauskuuttaminen tai peräti kysymysten herättäminen, mutta pois se populaarikulttuurista. Ensimmäinen ja tärkein asia on saada aika kulumaan, kaikki muut ovat toissijaisia. Ja ajan tulee kulua mutkattomasti. Kaikki sivistys, hauskuus ja kysymykset ovat vain tiellä. Joten kuluttakaa aikaa!

Janne Kalliola

Alkorytmi, Tietokillan lehti. Ilmestyy 4-6 kertaa vuodessa.

Päätoimittaja Janne Kalliola
Jutut Juha Autero
Janne Kalliola
Katja Kuusikumpu
Lauri Pesonen
Laura Snellman-Junna
Matti Änkö

Ulkoasu Janne Kalliola

Kannen kuva Janne Kalliola

Skannaukset

Katja Kuusikumpu

Verkkokuvat

finncon.utu.fi
www.amazon.com
www.finnkino.fi
www.foxworld.com
www.nba.fi
www.nyfilmvideo.com
www.youvegotmail.com

Painopaikka

Libella

Painos

300

Pääkirjoitus	2
Tällä kertaa päätoimittaja ei jostain kumman syystä märehdi omaa asemaansa päätoimittajana, vaan astuu kulutusjuhliin ja alkaa kuluttaa erästä kalleimmista hyödykkeistä, joka ihmisille on suotu. Aikaa.	
Sisällysluettelo	3
Luet sitä juuri.	
Tarina 100 sanalla	3
Pieneenkin sanamäärään voidaan sisällyttää ällistyttävä määrä tunteita ja tunnelmia. Tieteiskirjallisuudessa on käytetty ajanvietteenä ja aivojumppana raapaleita, tarinoita joissa on sata sanaa. Lue raapale aiheesta.	
Kiltatyttö	3
Ally vaikuttaa lehdesämme isolla kädellä, tällä kertaa myös kiltatyttönä.	
Viihdettä isolla rahalla	4
Juha Autero tutustuu Tennispalatsiin, sen historiaan ja nykyisyyteen. Autoliikkeelle alunperin rakennettu talo pitää sisältään neljätoista elokuvasalia, kaksi museota, useita ruokapaikkoja ja kauppoja. Mutta miten talo ja siellä olevat liikkeet täydentävät toisiaan? Löytyykö vuoropuhelua ja viihtykö pieni ihminen elokuvien lumoissa?	
Sinulle on postia!	7
Vähintään kerran vuodessa leffateattereihin rantautuu elokuva, joka käyttää jotakin pinnalla olevaa tietoteknistä ihmettä löyhän juonen paikkauksessa. Tällä kertaa elokuvan nimi on <i>Sinulle on postia@</i> ja Alkorytmi lähetti Lauri Pesosen "nauttimaan" elokuvasta ja kirjoittamaan siitä arvostelun.	
Allyn lumoissa... ..	8
Ally McBeal on löytänyt sijansa katsojien parissa ja nostanut lehdistössä samanlaista vipinää kuin Kauniit ja Rohkeat aikoinaan. Mikä on sarjan suosion takana? Mitä sarjassa käsitellään? Monelta se tulee? Alkorytmi istui, katsoi ja ortti selvää. Tai ainakin kovasti yritti, selvä nimittäin jäi loppujen lopuksi saamatta.	
Asiantuntija puhuu	9
Mitä mieltä Allya aktiivisesti seuraava toimittajamme?	
Wapusta nuarisolle jotakin jo ennalta	10
Joulu on joka vuosi, Wappu vaan kerran vuodessa... Mitä tulee uutuuttaan hohtavaisen teekkarilakin onnellisen omistajan tietää Wapusta ja kuinka kaikkeen tulisi suhtautua? Alkorytmin opas ohjaa pienet phuksit Wapun läpi, johdatuksen tarjoaa Matti Änkö.	
Miestenlehdet	14
Menevät miehet on huomattu lehtitalojen markkinointiportaissa tähän asti hukatuksi kohderyhmäksi. Tilannetta korjataan kovaa vauhtia ja Suomenkin piskuisille markkinoille on saatu lanseerattua kolme vahvemmalle astialle suunnattua lehteä. Mutta onko niistä perinteisen Alkorytmin voittajaksi? Tästä ortti selvää Katja Kuusikumpu.	
Miehin näkökulma	15
Katjan lisäksi arvon päätoimittajamme ruotii pienen ohikiitävän hetken miestenlehtiä.	
Avaruusasema Aura	16
Joka toinen vuosi järjestettävä Finncon pidetään tänä vuonna Turussa. Pitkän linjan scifi-miehemme Juha Autero juttelee leppoisia Finnconien historiasta ja nykyisyydestä.	

Tieteiskirjallisuuden harrastajana tutustuin varsin erikoiseen kirjallisuuden lajiin. Sitä kutsutaan raapaleeksi eli anglosaksisissa maissa nimellä "drabble". Kyseessä on tarina, jonka kertomiseen käytetään tasan sata sanaa otsikkoa lukuunottamatta. Ei sanakaan enempää eikä vähempää. Muuten se ei ole raapale.

Tämä pienoisnovellilaji kehittyi alunperin englantilaisten opiskelijoiden illanviettojen ajanvietteeksi. Nimen "raapale" keksijäksi mainitaan novelleillaankin mainetta niittänyt Johanna Sinisalo. Vaikka raapale onkin yleensä scifiä tai fantasiaa käsittelevä pienoisnovelli, olen tavannut niitä "luontaisen ympäristönsä" ylkopuoolellakin. Tosin en kovinkaan kaukana.

Kuopiolainen verkossa ilmestytävä alan julkaisu Kalaksikukko on kerännyt pienoisien joukon raapaleita. Harrastelijoiden lisäksi niitä ovat kirjoittaneet ammattilaisetkin. Ehdoton suosikkini raapaleista on Neil Gaimanin alunperin joulutervehdykseksi kirjoittama "Nicholas was...".

Juha Autero

<http://www.iwn.fi/kk/raapalee/raapalee.htm> — Kalaksikukon raapalekokoelma.

Tubma tyttö Ally McBealista. Kuvan katsojat, hävetkää!

Helsingin keskustaan on noussut kansainväliset mitat täyttävä huvittelu-keskus. Oikeastaan kyse on elokuvakompleksista. Neljäntoista Finnkinon salin lisäksi rakennuksessa majoilee kaksi museota, sekä kaikki, mitä vaaditaan täydelliseen elokuvakokemukseen. Eli pikaruokapaikkoja, muutama baari sekä herkkuja makeisista jäätelöön kauppaavia kioskeja. Kaiken kruunaa pienehkö elokuva- ja sarjakuvakauppa.

Tennispalatsi rakennettiin alunperin automyymäläksi. Vuonna 1936 joulukuussa Helsingin kaupunki vuokrasi tontin Autopalatsi Oy -nimiselle yritykselle autohallin rakentamista varten. Yrityksen johtajana oli Yrjö Parvinen. Vuokra-aika oli kymmenen vuotta alkaen maaliskuussa 1937. Hallista piti tulla kaksikerroksinen ja se oli rakennettava kahdessa vuodessa.

Yhtiö sai kuitenkin jälkepäin luvan sijoittaa rakennukseen konttori- ja liikehuoneistoja sekä rakentaa kolmannen kerroksen tennistä ja keilailua varten. Helsingin verkkopalloseura oli perustanut vuonna 1932

Helsingin Verkkopallosuojat Oy:n, joka huolehti tenniskentistä. Kolmanteen kerrokseen tuli neljä kenttää, puku- ja pesuhuoneet, sauna, toimisto ja kerho huone. Helsingin Verkkopalloseura pääsi tiloihin syyskuussa 1938, jolloin rakennuksen julkisivu oli vielä keskeneräinen.

Tennispalatsin suunnitteli arkkitehti Liipi Helge Lundström. Piirustukset valmistuivat maaliskuussa 1937, tosin muutospäivityksiä Lundström teki vielä 1940-luvun alussa. Vuonna 1900 syntynyt Lundström opiskeli Teknillisessä Korkeakoulussa, mutta ei koskaan valmistunut arkkitehdiksi. Aivan kuten monet tietotekniikan opiskelijat nykyään. Hän perusti oman arkkitehtitoimiston 1931 ja suunnitteli asuinrakennuksia, erityisesti Töölön, Meilahteen ja Ruskeasuolle. Lundström kuoli vuonna 1953.

Tennispalatsi alkuperäisessä asussaan.

Jaakonkadun puoleinen sivu.

Rakennus oli alkuperäisissä piirroksissa huomattavasti virtaviivaisempi. Kaarikatto oli matalampi, ikkunoita oli harvemmassa ja niiden rivistöt olivat nauhamaisempia. Rakennuksen ulkomuotoon eniten vaikuttavat kaksi perättäistä kaarihallia. Kummassakin oli kaksi tenniskenttää leveyssuuntaisesti rakennukseen nähden. Kenttien väliin oli alunperin ajateltu keilarataa, mutta se karsiutui myöhemmin pois suunnitelmista. Rakennus on tyyppillistä funkista, jossa muodon määrää tarkoituksenmukaisuus. Rapattuja ja vaaleiksi maalattuja seinäpintoja jäsentävät ikkunarivistöt. Kaarihallit saavat luonnonvaloa päätyjen suurista yhtenäisistä ikkunapinoista.

Tennispalatsi muistuttaa toista Kampissa sijaitsevaa rakennusta, Lasipalatsia, muutenkin kuin nimeltään. Lasipalatsista kirjoitin jo edellisessä Alkorytmissä (1/99). Molemmat rakennukset ovat suunnilleen samaan aikaan rakennettuja funkkisrakennuksia, jotka oli tarkoitettu väliaikaisiksi. Kampin suunnittelun jatkuvasti viivästyessä ne ovat saaneet rauhassa "ränsistystä". Tällä vuosikymmenellä niiden kohtaloa on mietitty tarkemmin ja alun perkuinnostuksen jälkeen on molemmat remontoitu perusteellisesti moderneiksi media- ja viihdekeskuksiksi.

Mutta millainen oli tämä huomattavasti tuorempi ja nopeammin toteutettu remontti, joka ei noussut samalla tavalla julkisuuteen kuin "sisarensa" Lasipalatsin uudistaminen? Tennispalatsin remontissa päävaikuttajana ei oikeastaan ollut kaupunki, vaan yksityinen yritys, elokuvateattereita pyörittävä Finnkino. Vaikka lehdistössä ei esitelty huimia visioita Tennispalatsista tulevaisuuden kohtaamispaikkana, keskustelu rakennuksen kohtalosta oli ajoittain kovinkin kiihkeää valtaohjelmamme yleisöosastossa.

Tuskin tästäkään hankkeesta mitään olisi tullut ilman Helsingin kaupungin osallistumista. En usko, että Tennispalatsia olisi remontoitu nykyiseen asuunsa ellei samoihin tiloihin olisi muuttanut Kaupungin taidemuseota ja Etnograafista museota. Pitkällisen väännön tuloksena rakennusta sitten alettiin remontoimaan nykyisiä asukkaita varten.

Lopputulos on minusta varsin onnistunut. Tämän kävin itse toteuttamassa eräänä lauantaana maaliskuun lopulla. Bussipysäkeillä oli jo jonkin aikaa mainostettu Kaupungin taide-

museon avajaisnäyttelyitä, jotka vaikuttivat kiinnostavilta. Toinen niistä koostui Annie Liebovizin valokuvista ja toinen Yoko Onon taide-teoksista. Kun kaiken lisäksi

Tennispalatsin suurella valkokankaalla pyöri uusiin Star Trek -elokuva, niin päätin kerralla tutustua Tennispalatsiin, näyttelyihin ja katsoa vielä suosikkisarjaani perustuvan elokuvan.

Ensivaikutelma oli vakuuttava. Linja-auton aseman puoleisesta kulmauksesta sisään mennessä vastaan tulee suuri videoruutu, jossa pyöri elokuvamainoksia. Oikealla on elokuvateatterin kassa. Enää ei tarvitse jonottaa kahdelle luukulle, joista toinen on suljettu. Tosin salejakin on paljon enemmän kuin esimerkiksi Bristolissa, joten jonot eivät ole juurikaan lyhyempiä. Lisäksi kassajärjestelmä vaikutti keskeneräiseltä. Se "kaatui" ollessani ostamassa lipunani. Jätin kuitenkin lausumatta pisteliään kommentin ei-vapaiden käyttöjärjestelmien laadusta ja tyydyin kiltisti odottamaan, että saisin uuden lipun.

Lipun voi käydä ostamassa ajoissa. En tiedä, onko edelleen tapana, että varatut liput pitää lunastaa tuntia ennen näytöstä. Se ei kuitenkaan haittaa, koska Tennispalatsissa saa varsin helposti kulutettua sen verran aikaa. Suurin osa houkutuksista on syötävää, mikä sopii minulle mainiosti. Isompaan nälkään löytyy Pizza Hut tai Kepponc. Makeanhimoaan taas voi tyydyttää karkki- tai jäätelökioskilla tai Arnold'sin donitseilla. Myös erilaisia kahveja ja väkevempiäkin juomia saa ostettua paristakin paikasta. Perinteisemmän ravinnon ystäville löytyy William K. Eniten kyllä aikaa saa kulumaan Kukunorin elokuvakaupassa, josta löytyy leffa- ja tv-sarjakrääsää t-paidosta mukeihin ja pikku-ukkoihin.

Jos ei ole amerikkalaisen roskaviihteen ylin ystävä, löytyy korkeampaakin kulttuuria. Kuten todettu, talossa on myös kaksi kappaletta museoita. Etnograafinen museo avaa ovensa toukokuussa, joten sitä en päässyt näkemään. Sen sijaan taidenäyttelyt pääsin katsastamaan.

Annie Lieboviz on amerikkalainen valokuvaaja, joka toimi 60-luvulla The Rolling Stones -lehden pääkuvaajana kuvaten rock-tähtiä ja muusikoita. Hän mm. oli mukana erällä Rolling Stones -yhtyeen kiertueella ja otti runsaasti valokuvia yhtyeen

kiertue-elämästä. Myöhemmin 80-luvulla Lieboviz on kuvannut julkikkaisia Vanity Fair -lehteen. Hänen kuvansa alastomasta Demi Mooresta raskaana herättivät kohua Yhdysvalloissa. Viime vuosina Lieboviz on kuvannut

mm. Bosnian sotaa.

Näyttely oli retrospektiivinen, joten se käsitti varsin laajan skaalan kuvia Liebovizien perhelämästä 50-luvulta 60-luvun huumeisen pop-yhtyeiden ja 90-luvun alun poseeraavien julkiskuvien kautta Bosnian sodan haavoittuneisiin ja kuolleisiin. Kuvien suuri määrä ja monipuolisuus teki näyttelystä mielenkiintoisen, jossa voi viihtyä pitkänkin aikaa. Mitään erityisen vakuuttavia kuvia ei joukossa ollut. Tosin olinkin nähnyt kuuluisimmat niistä televisiosta tullessa dokumentissa.

Istuessani odottamassa Liebovizin ja tanssija Daivid Parsonsin yhteistyöstä kertovan näyttelyvideon alkua sain ajatuksen taideteokseksi. Modernin taiteen näyttelyssä olisi videoinstallaatiolta näyttävä teos. Eli joukko tuoleja puolikkaassa television ympärillä. Televisiossa pyörisi mustavalkoinen ja rakeinen videopätkä. Ideana olisi se, että jonkun istuessa tuolille seuraamaan videota, tulisi lopputekstit ja lumisadetta. Video alkaisi taas uudestaan katsojan kyllästyttyä ja noustessa pois tuolilta. Teoksessa tarvittava materiaali saataisiin kuvaamalla katsojia sopivaan paikkaan sijoitetun "valvontakameran" avulla. Näyttelyvideosta voisi kommentoida sen verran, että se oli varsin jännittävä. Tosin olin lukenut lehdestä "spoilereita", joka pilasi jännitystä. Helsingin sanomissa kerrottiin, että Lieboviz vieraili näyttelyn avajaisissa. Niinpä tiesin, että hän ainakin selvisi hengissä videon lopun kuvaustilanteesta. Se tapahtui Chrysler Buildingin katolla. Kyseessä on New Yorkissa sijaitseva pilvenpiirtäjä, jonka katto on tavattoman koristeellinen. Siellä on mm. haukan (tai kotkan, minusta se kuitenkin oli haukka) pään muotoisia ulokkeita, joista toisella Persons poseerasi, samalla kun Lieboviz otti toiselta ulokkeelta valokuvia. Kukaan ei nähtävästi kuitenkaan pudonnut, vaikka touhu näytti kovin vaaralliselta.

Yläkerran kaarihallissa oli Yoko Onon retrospektiivinen näyttely. Olin aikaisemmin ollut siinä käsityksessä, että Yoko Onosta ei olisi koskaan tullut kuuluisaa taiteilijaa,

ellei John Lennon olisi sattunut rakastumaan häneen. Erään ystäväni käsitystä tämä näyttely vahvisti, mutta minä olen eri mieltä. Onon taulut ovat moderneja installaatioita. Eli varmasti monen mielestä vain kasa rojua. Minusta useimmissa teoksissa oli idea ja ne herättivät ajatuksia tai ainakin huvittivat. Monet jopa tuottivat esteettistä nautintoa, mikä lienee taiteen päätarkoitus, vaikka monet nykytaiteilijat ovatkin sen unohtaneet. Erityisesti pidin siitä, että monet taideteoksista edellyttivät tai ainakin antoivat mahdollisuuden katsojalle osallistua teokseen.

Musertavan kulttuurinautinnon jälkeen olikin jo aika siirtyä hieman lepuuttamaan aivojaan. Star Trek: Kapina on järjestyksessä yhdeksäs Star Trek -elokuva ja monet ovat sitä mieletä, ettei tälläkään kertaa murreta "parittomien Trek -leffojen taikaa". Varsin viihdyttävää First Contactia seuraa paljon tasapaksumpi Insurrection. Minä kuitenkin pidin elokuvasta, mutta olenkin Star Trek -fani, joka on nauttinut suuresti myös melkein kaikista muista sarjan elokuvista. Tämä uusin ei kuitenkaan missään nimessä ole pesueensa huonoin. Star Trek pyöri

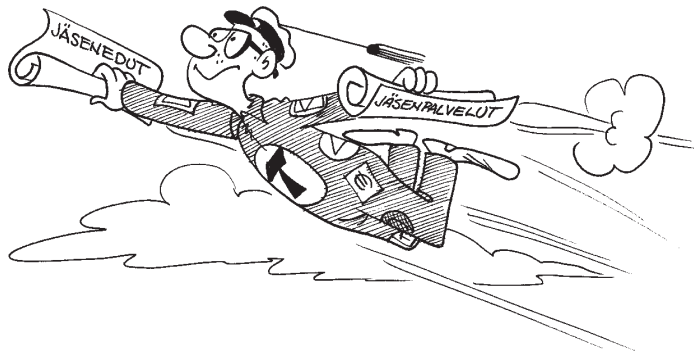
teatterikompleksin suurimmassa salissa. Tämä pohjoismaiden suurimmalla valkokankaalla itseään kehuva sali eroaa varsin paljon perinteisistä elokuvateattereista.

Katsomo nousee jyrkästi ja etummaisinkin penkkirivi on kohtuullisen kaukana kankaasta. Mieleen tulikin Dublinissa koettu IMAX-teatteri. Mainoslause taitaa pitää paikkansa: Tässä salissa ei ole yhtään huonoa paikkaa. Tein sen virheen, että en uskaltanut mennä etummaisiin riveihin istumaan. Tässä salissa viidellä ensimmäiselläkin rivillä katsoo elokuvaa ihan kohtuullisen mukavasti, mikä on hyvää pitää mielessä.

Kaikenkaikkiaan varsin vakuuttava viihdekeskus Tennispalatsista on tullut. Siellä voi helposti viettää aikaansa useammankin tunnin ajan. Rahanmenoa ei vain voi välttää. Siksi minua hieman ihmetyttikin, kun koko talosta ei tuntunut löytyvän yhtään ainuttakaan pankkiautomaattia. Onhan Linja-autoaseman lähiympäristössä useita automaatteja, mutta niille on ikävä kävellä. Etenkin jos sää on huono.

Juha Autero

KANNATTAA olla TEKin jäsen!

TEK tarjoaa teekkereille mm.:

- jäsenetulehtia
- tietoa palkoista, työsuhteen ehdoista ja työsopimuksen solmimisesta
- DI-Pörssin palveluja
- lakimiespalvelua
- opasmateriaalia, mm. julkaisut Taitavasti töihin ja Teekkarin työkirja - Yritystieto 1999
- työttömyysvakuutuksen
- muita edullisia vakuutuksia

TEKNIIKAN
AKATEEMISTEN
LIITTO TEK

Kiirehdin Tennispalatsin Pizza Hutista leffateatterin puolelle pikaisen pizza-aterian jälkeen. Kipäisen pesemässä käteni ja palatessani salin oven eteen on paikka jo tupaten täynnä. Finnkinon nerokas ratkaisu ajoittaa kaikki saman käytävän varrella esitettävät elokuvat alkamaan samaan aikaan tiivistää ainakin tunnelmaa käytävän oven edessä, joskaan ei lisää asiakkaiden viihtyvyyttä.

Muutaman minuutin odottelun jälkeen ovet avautuvat ja ihmismassa hajaantuu eri saleihin. Päädyn saliin I3, jossa esitetään tänään amerikkalainen elokuva *Simulle on postia* pääosissa Meg Ryan ja Tom Hanks. En ole ennen ollut tässä Tennispalatsin salissa, mutta mitäs väliä sillä on, kun salit ovat kaikki täsmälleen saman näköisiä. Saliin on onnistuttu luomaan lämmin tunnelma punaisella ja harmaalla verhoilulla sekä keltaisilla värivaloilla. Vuoratut seinät vaimentavat kaiut pois ja salissa kuulostaa elokuvateatterilta.

Puheensorina täyttää teinien asuttaman salin. On mukaan eksynyt muutama vanhempikin ihminen, mutta suurin ikäluokka on selkeästi 12-17-vuotiaat. Opin, että historiankirjoja voi lainata koko kurssiksi läheisestä kirjastosta ja, että takanani istuva tyttö on haukkunut Sakkea vanhemmilleen, jotka vuorostaan ovat puolustaneet tätä.

Valot himmenevät ja jo tutuksi käynyt Jarnis-THX-traileri pyörähtää käyntiin. Ennen itse elokuvaa ehditään vielä mainostamaan Duke's:n valmisruokia ja seuraavaa suurta romanttista elokuvaa pääosissa Sandra Bullock ja Ben Affleck. Elokuvien kohderyhmät ovat selkeästi samat.

Vihdoin ja viimein itse elokuva alkaa. Alkuun on tilattu jostain hieno 3D-animaatio New Yorkista. Kamera kiertää pitkin mallinnetun New Yorkin katuja ja päättyy lopulta yhden talon eteen, josta feidataan oikeaan elämään.

Joe Fox (Tom Hanks) on monimiljonääri, jonka elämäntehtävä on tehdä rahaa. Joe pyörittää suurta kirjakauppaketjua, jonka business-ideana on myydä valtavia määriä kirjoja alennusmyynneissä. Kathleen Kelly (Meg Ryan) taas omistaa pienen lastenkirjakaupan nurkan takana ja on omistautunut kirjoilleen ja asiakkailleen. Joe ja Kathleen seurustelevat sähköpostitse salanimillä. Molemmat ryntäävät aamuisin heti ensitöikseen tietokoneen

ääreen katsomaan onko toinen lähettänyt hänelle sähköpostia. Suhde kukoistaa ja Joe ja Kathleen tulevat loistavasti juttuun keskenään. Voisi kuvitella, että heillä synkkaisi myös oikeassa elämässä Internetin ulkopuolella.

Mutta kaikki ei ole niin helppoa ja yksinkertaista kuin Internetissä luulisi. Joe avaa Kathleenin pienen kirjakaupan viereen uuden halpiskirjakauppansa houkutellessa halvoin hinnoillaan kaikki Kathleenin asiakkaat niin, että Kathleenin täytyy lopulta sulkea liikkeensä. Kathleen halveksii Joeta ja hänen tapansa tehdä businessta ja heidän välille syntyy skismaa. Samaan aikaan nettirakastavaiset purkavat sydämiään toisilleen toisistaan, tietämättä kenelle he oikeasti avautuvat. Mitä tapahtuisikaan, jos nettirakastavaiset tapaisivat IRL?

Ohjaaja Nora Ephron (Kun Harry tapasi Sally, Uneton Seattlessa) yrittää kierrättää jo vuonna 1940 ketaalleen filmatisoitua klassikkoa *The Shop Around the Corner*. Tarinaa on modernisoitu ja Internetistä on tehty rakkauden airut. Homma jää kuitenkin hieman puolitiehen ja tarinan päällimmäiseksi elementiksi jää kuvottava siirappimakeilu. Meg Ryan on jälleen onnistunut haalimaan itselleen juuri itselleen ominaisen roolin, joihin minä ainakin olen oppinut hänet yhdistämään. Elokuvaa voisi varmasti luonnehtia romanttiseksi ja joku riehaantuikin kehumään elokuvaa IMDb:ssä romanttisimmaksi näkemäkseen elokuvaksi. Minun mielestäni elokuvaa voi luonnehtia tutuksi Meg Ryan -hömpöröromantiikkakomediaksi, joissa mies haluaa naista, nainen haluaa miestä ja joku kusee, kunnes lopulta kaikki saavat ja ovat onnellisia elokuvan loppuun saakka.

Teknisesti elokuva oli ihan mallikas. Meg ja Tom näyttelivät ihan hyvin ja elokuva oli tuttua Hollywood-tasoa. Normaalisti poiketen tietokoneetkin näyttelivät kerrankin hyvin ja realistisesti vähäisistä kohtauksistaan huolimatta. Kaikki perinteiset tieskarifibat oli vältetty ja koneet pelasivat kuten ne oikeassakin elämässä pelaavat. Netscape Messenger loggasi käyttävät sisään America OnLineen ja kertoi onko maileja: "You've got a mail!".

Lauri Pesonen

Olimme Rytmiryhmän palaverissa päättäneet uhrata ruumiimme ja sielumme tieteelle. Vakaa päätöksemme oli katsoa yksi jakso Ally McBealia ja kestää seuraukset kuten henkilöt. Pelkään, että jään Allyn koukkuun, kuten useille tuttavilleni on käynyt, ja menetän yhden tunnin vapaa-aikaani televisiolle.

Viimein koittaa totuuden hetki, kello on puoli yhdeksän tiistai-iltana puolitoista viikkoa ennen Wappua. Koen, että nyt on aika kokea tämä paljon puhuttu tv-sarja. Iskuryhmämme koostuu kolmesta henkilöstä, minusta, Juhasta ja Sadusta. Katselu tapahtuu OUBSissa, joten siirrämme Juhan kanssa maalliset olemuksemme kaupan kautta Jämeräntaival yhteen. Matkalla ostamme uusimman Ilta-lehden, jossa mainostetaan Allyn – näin tuttavallisesti Suomen kansa tuntee näyttelijä Calista Flockhartin – esiintyvän jonkun sortin pornofilmässä. Lieneekö uutisköyhä päivä, kun eiliset lööpit olivat samat kuin nyt? Sama koskee myös etusivua. Onneksi minua kiinnostaa lehdessä vain ja ainoastaan Ally.

Televisio auki!

Virittäydymme Allyn tunnelmaan katsomalla kolmoselta kolmikymppisille uranaisille ja hieman heitä vanhemmille pirttihirmuille suunnattuja mainoksia, joissa esitellään pesujauheita, tiskihansikkaita ja myös huonekaluja silitysraudan voimin. Lopuksi KappAhl toivottaa meidät mukaan Allyn-maailmaan ja seikkailu voi alkaa.

Juha kertoo minulle ja Sadulle – olemme nähkääs ummikkoja sarjan suhteen – että sarjassa liikutaan kahdella tasolla. Jokaisessa jaksossa on absurdi juoni, jonka päälle nivotaan henkilöhahmojen ihmissuhteiden puinti. Analogia Rooman seriffiin on Juhan mielestä selvä, tosin siellä pohdittiin vakavampia aiheita. Näillä tiedoilla evästettynä alamme tuijottaa hehkuvaa ruutua.

Jakso alkaa pikkujoulutunnelmista, lakitoimisto, jossa Ally työskentelee, on valmistautumassa juhlien pittoon ja säätö on täysillä käynnissä toimistossa. Mies hiipii pikkuhiljaa mistelin alla seisoskelevaa kaunista naista kohti, teeskennellen milloin mitäkin tointa, kun nainen kääntyy katsomaan. Mies lähestyy ja lähestyy, kunnes hänet havaitaan ja suukko menee pienten hämillisyyksien jälkeen toiselle. Tämän kepeän alun jälkeen toimiston johtaja

Ally kämppäkaverinsa kanssa ostoksilla...

(käsittääksemme) laittaa ihmiset juhla valmisteluista töihin, kun eräs firmalle tärkeä ihminen on saamassa potkut nähtyään yksisarvisen työpaikallaan. Absurdi juoni alkaa siis kehittyä.

Tarkkaavaisuutemme herpaantuu hetkeksi ja kamera onkin siirtynyt toiseen kohtaukseen, jossa Allyn kämppäkaveri (tämän saamme tietää myöhemmin) alkaa harrastamaan intiimimpää tuttavuutta naimisissa olevan miehen kanssa. Tästä nopea leikkaus oikeussaliin – amerikkalaiset todella rakastavat oikeussalidraamaa – jossa yksisarvisjutun puinti käynnistyy toden teolla. Lakimiehet selittävät asiaa parhain päin ja pornotähdeltä näyttävä naistuomari kuuntelee puolikiinnostuneena. Ally selvittää salissa uskoneensa yhdeksänvuotiaana joulupukkiin, mutta olleensa silti luokan priimus. Tämän jutun jälkeen hän lyö syyttäjäpuolen lakimiestä kuvitteellisella iskulla turpaan. Allyn käsi venyy ja paukkuu kuten herra Fantastisella Ihmenelosista.

Pihalla

Minä ja Satu olemme tässä vaiheessa autuaan pihalla tapahtumista. Sarjaa leimaa, tyypilliseen amerikkalaiseen tapaan, useiden yhtäaikaisten juonien kehittyminen. Nämä juonet liittyvät jotenkin löyhästi pääjuoneen. Tai jos eivät liitykään, niin ei se menoa haittaa. Muista sarjoista poiketen kuvakulmaa ja juonta vaihdetaan todellisella sarjatullella. Huomaan luisuvani koko ajan kauemmaksi juonen kehittelystä. Soitamme ensimmäisellä mainoskatkolla Lauralle, joka sattuu seuraamaan sarjaa tiiviimminkin, ja pyydämme häntä kirjoittamaan juonen auki lukijoita varten. Itse siirryn välillä lukemaan Ilta-lehdestä juttua pornofilmistä, mutta juttu paljastuu pettymyksesä. Pelkkä suuri lööppi ilman todellista sisältöä.

Alun mies pyrkii suutelemaan naista loppujen lopuksi neljä kertaa saman jakson aikana, epäonnistuen joka kerta. Ally ja syytetty puhuvat yksisarvisen näkemisestä ja puolustusasianajaja vetoaa Jeesuksen toiseen tulemiseen puolustuspuheessaan. Ally on nähnyt lapsuudessaan yksisarvisen ja päässyt jopa koskettamaan sitä. Tämä tietää syytetyn mukaan

Suutelua yrittävä mies.

sitä, että Allylla on puhdas sielu.

Loppu hyvin, kaikki ...

Lopuksi tuomari pitää oman puheensa pienellä äänellä ja päästää syytetyn palaamaan työhönsä. Allyn kämpäkaveri dumpkaa poikaystävänsä, joka ei osaa jättää vaimoiaan toisen naisen vuoksi. Erikoistehosteita viljellään pari kertaa, toisessa Allyn pää alkaa paisua kuin ilmapallo, kunnes Ally puhkeaa ja lentelee pitkin huonetta. Tämä kai kuvasi onnellisuuden huipentumaa. Sarjaa seuratessa ei aina pysty tietämään, että mikä on oikeaa ja mikä vain kuviteltua. Yhdessä vaiheessa Ally tanssii asuin-kumppaninsa kanssa ympäri kuusta musiikin soidessa. Lopulta tajuaamme, että musiikki ei ole läsnä Allylle ja toiselle naiselle.

Jakso huipentuu lopulta firmassa pidettäviin pikkujouluihin, joissa firman monitoimitaitoinen sihteeri (tai joku vastaava) laulaa punaisessa minimekossa kahden muun naisen kanssa, firman toimitusjohtajan ja alun miehen esittäessä poroja punaisine nenineen. Ally on poissaolevan oloinen ja sarjan lopuksi näkee yksisarvisen uudestaan. Sarvipäinen hevonen on sinisen valon ympäröimä – "kun se on mystinen eläin", kuten Juha osuvasti toteakin – ja sillä on otsalla sorvattu porkkana. Itse olen täysin pihalla ja jokseenkin sanaton. Jos jaksossa oli opetus tai joku muu loppukaneetti, niin se karkasi minulta täysin kaiken tilpehöörin sekaan.

Yhteenvetoa

Kun suoraan tunnustan, niin en tajunnut jaksosta juuri höhkäsen pölähtävää. Tuskin niin teki Satukaan. Juha oli meitä onnekaampi, hän on seurannut sarjaa satunnaisesti ja omaa meitä suuremman tietopohjan amerikkalaisista ihmissuhdesarjoista. Hän saattoi siis saada jaksosta jotakin irti.

Minua häiritsi ja Satua suorastaan risoi sarjassa käytetty musiikki. Pianon kilkatusta ja matalan naisäänen laulantaa. Äitelän romanttista ja alleviivaavaa, mutta niin vain levy on myynyt platinaa. Täitää moinen upota kansaan.

Kuten havaita saattaa, pelkoni koukkuun jäämisestä paljastui aiheettomaksi ja nyt ihmettelen lähinnä sitä, miten joku tuohon sarjaan voisi jäädä koukkuun. Mutta ihmisluonto on kovin oikukas kapine...

Janne Kalliola

Asiantuntija puhuu

Kuinka yksi hupakkomainen juristi voikin herättää niin syviä intohimoja ihmisissä? Jotkut vihaavat kaikkea Allyn liittyvää sydämensä pohjasta, sarjaan addiktoituneet varmistavat olevansa joka tiistai yhdeksältä television ääressä maksoi mitä maksoi. Mikä olisikaan vakavampi asia kuin viihde!

Hyvässä viihteessä on aina mukana hitunen totuutta. Hyvä viihde saa nauramaan joko itselle tai naapurille. Toisaalta aina löytyy ihmisiä, jotka eivät kestä raakaa totuutta. Heitä tällainen viihde suuttua.

Miksi on niin äärettömän vastenmielistä, kun 30-kymppinen akateeminen nainen sekoilee biologisen kellonsa ja heikon itsetuntonsa armoilla kuvitellen tulevaisuutta onnelliseksi vasta löydettyään elämälleen tarkoituksen Sen Oikean muodossa?

Kaikessa absurdiudessaan Allyssä tai jossain sarjan useista naishahmoista fani(naise)t näkevät varmaan itsensä ja ystäviensä piirteitä ja nauravat makeasti. Väikkee kukaan suhtaudu itseensä vakavammin kuin nainen, osaa nainen yleensä kuitenkin nauraa omalle epätoivoisuudelleen paremmin kuin mies. Miehet eivät tunnu pystyvän nauramaan edes naisten epätoivoisuudelle tässä yhteiskunnassa.

Vai loukaantuvatko miehet Allyn piilofeminismistä huomaamattaan? Voivatko miehet tosiaan tajuta, kuinka Allyssä oikeasti nauretaan sille kaksinaiselle asemalle, johon nainen on nyky-yhteiskunnassa asetettu: madonna-huora-vastakkainasettelun tilalle on tullut vaimoäiti-uranainen-ristiriita?

Siinä missä naiset ovat kääntäneet madonna-huora-dualismin omaksi huvitukseksi – nainen kun saa nykyään olla vapaammin sekä hyvä että paha, halujensa mukaan – uranaisen ja hyvän vaimon ja äidin rooleja on vaikeampi vetää kunnialla läpi 24 tunnin vuorokaudessa. Ja kuitenkin naisessa on "varmaan jotain vikaa", jos ei se ole miestä saanut vihille – vaikka kuinka olisi lakitieteenopintonsa kunnialla suorittanut.

Whoah, menipä taas hyöhenen keveän viihteen analysointi vakavaksi. Sarja on tarkoitettu viihteeksi, ja sellaisena se pitäisi ottaa. Eikä Allyä ole pakko katsoa. Pääseehän tupakastakin eroon.

Laura Snellman-Junna

P.S. Enkä usko sarjan erityisesti kierouttavan nuorten tyttöjen kuvaa naiseudesta, anorektisia malleja ja hysteerisiä naisiahan on media pullollaan.

Niin se vaan on taasen Wappukin jo ovelle. toisille ensimmäinen, toisille taasen vähemmän ensimmäinen. Voisi tässä nuoremille hiukan raottaa verhoja ja opastusta antaa. Kun on tullut ennenkin oltua.

Niin kauan kun nuoriso vielä muistaa, niin phuksien tulisi ilmoitella mahdollisista ruoka- ja/tai juoma-aineallergioistaan osoitteeseen 3m@but.fi – eräissä tietyissä seremoniallisissa vaiheissa ei ole kiva seisottaa paikalla odottamassa kaiken muun lisäksi vielä lääkintäjoukkoja tms. Siis ilmoitelkaapa ennen Wappua allergioistanne!

Jäynäkisa velloo paikkakunnalla 27. päivä asti, pitääkö varanne: kaikki toteutukseen asti päätyvät jäynät eivät aina ole kovin hyviä. www.tky.but.fi/jayna/

Torstaina 22.4. ravataan tahi suoritetaan Otawarttia Otaaniemen urheilukentältä lähtien. Reitti kiertää Otaonnella jonkin verran – ei tosin kelpo kiertoajelun tavoin. Joukossa on jonkin verran ihan oikeita urheiluhulluja, jotka karsivat pääsystä Akateemisen wartin pokaalisarjaan edustamaan koulua. Mutta on mukana vähemminkin urheilullisia joukkueita. Ainakin aiemmin on ollut.

Kansainvälisemmin Wappunsa aloittaville koittaa lähtö torstailaivalla kohti Tukholmaa ja perjantaina alkavia NUCCC-päiviä. NUCCC'99 (Nordic University Computer Club Conference 1999) <http://www.stacken.kth.se/nucc99/>

Tilaisuus tavata bittinörtejä pitkin poikin Sveamman helmoja, eteläisiä heimooveljiä ja mahdollisesti myös norjalaisia ja tanskalaisia. Toimitus ei kuitenkaan suosittelle Wapun viettoa Ruuatsissa. Isot pojat – ja tytöt – ovat vuosien saatossa kertoneet ruuatsalaisen Wapun olevan aika pliisun verrattuna kotimaiseen. Siis sunnuntaina laivaan ja kohti kotia! Niin ehtii vielä:

Maanantaiseen Äpyinfoon, jossa SiMiLin edustajat paljastavat tämänvuotisen AEPUE:n ulkoasun, hinnan, vitsin ja mahdollisen myyntiasusteen tahi -varusteen. Tilaisuus alkaa iltaseitsemältä Smökissä. Wanhat muistelevat tarjolla olevan myös olutta (1/ osallistujia).

Tiistaina 27.4. Vähemmän verbaalin intelligentian tulosta esitellään salissa TI kello 17: Jäynäkisan jäynien esittely. Toivottavasti hyvin dokumentoituja ja erittäin *toivottavasti* edes hauskoja aikaansaannoksia.

Keskiviikkona lienee välipäivä, jolloin kannattaa viimeistään tarkistaa varusteensa. Toimittajan ehdottama varustelistaus jutun lopussa.

Torstaina 29. päivä olisi hyvä saada hiukan edelliskertaista enemmän vääntäjiä mukaan Senaatintorille kello 14. Viimeksi kun oli tarkoitus vääntää kyltereitä kumoon köydenvedossa ei kaapelin muistia saatu käännettyä, vaan se liukui samaan suuntaan kuin aina

ennenkin – tosin tällä kertaa osapuolet olivat vaihtaneet puolia perinteiseen nähden. Noloa?

Illemmalla alkavatkin sitten phuksispeksit. Näissä taiteellisen tason ei odoteta nousevan varsinaisen teekkarispeksin orkesterimonttuunkaan, mutta sen ei kuitenkaan tarvitse tarkoittaa aidosti huonon esityksen aikaansaamista. Speksit alkavat

esiintyjien osalta harjoituksilla ja myöhemmin kokoontumisella Dipoliin kello 17:40. YLEISÖN osalta speksit alkavat vasta kello 18, kuten pHuksimajuri muistaa tähdentää.

Esitysten jälkeen voikin siirtyä telttabilettämään Smökin parkkiksen suunnalle. Sää on tässä vaiheessa perinteisesti kolea, kostea, märkä tai muuten kurjanpuoleinen. Paikalle on kyllä siunaantunut myös muitakin bilettäjiä kuin vain teekkareita.

Yöjäynäjoukkueiden koitoksen huipennus alkaa noin 21:40 varsinaisen Yöjäynän vihdoinkin käynnistyessä.

Myöhemmin yön holtittomina tunteina käydään eri kiltojen perinteisten riittien mukaisesti phuksien kuolemaa ja initaatiota kohti tupsuphuksiutta ja tulevaa teekkariutta.

Perjantaisen aamuyönauringon kohotessa puinaisten silmien yläpuolelle on myös lakkienjaon virallinen kokoontumisajo: kello 0730 on jo aiemmin mainittu pHuksimajuri ilmoittanut H-hetkeksi. Paikkana siis Amfi. Muistakaa pitää esteettömyystodistukset mukanaan.

Itse laikien jakaminen alkaa hiukan tuon jälkeen,

Torvet soittavat puhaltimia

eli kunhan:

- Yöjännätuomaristo saapuu paikalle eli kunhan
- öjännätuomariston jäsenet ovat onnistuneesti(?) haalineet ze muistiinpanonsa (tai niiden hävityä yön aikana, kaikki muutkin mahdolliset bussista löytyneet tuhritut paperit käyvät) ja räkänneet niistä ns. tuloksia eli arponeet järjestyksen "speksien ja yöjännien yhteistulosten perusteella"
- PA toimii

Lakkienjaon voidaan olettaa kestävän *jonkin* aikaa. Varsinkin mikäli jokin SIK sijoittuu kärkeen tuloksissa, mutta EI aakkosten osaamisessa (kuten viimeksi). Niin ja phuksiwaarit, -kipparit tms. saanevat taas kylmää kyytiä "omiltaan". Toivottavasti ette joudu odottelemaan kovin pitkään siellä, minä kuitenkin olen loppuun asti tuossa jakohommassa.

Tupsuphuksi, kun ole saanut lakkisi, oman lakkisi ja pääsikin on yhä samaa kokoa, muista kirjoittaa nimesi ja yhteystietosi esimerkiksi hikinauhaan. Ei ollut aikoinaan paljoa toivoa sillä sankarilla, joka jälkeensä kyseli kadonnutta lakkiaan, josta ei edes muistanut kokoa ja valmistajaa, saati sitten kadottamispaikkaa ja -päivää. Lakin sijoituspaikka on tässä vaiheessa olkapäällä. Hakaneulat rules!

Tupsuphuksi, kun olet saanut lakkisi ja JOS sen koko EI vastaakaan pääsi nykyistä kokoa, koita löytää "pari" jolla epäkohdat ovat päinvastaisesti kuin itselläsi ja vaihtakaa päähineitä keskenänne. Jollet löydä sopivaa "paria" voit koittaa vaihtaa lakkiasi soipivammaksi Tuula Ilmeksen luona sihteeristössä tai sitten Wahlmanin myymälässä (Pohjois-Espa 35), mutta tällöin lakin on oltava "korkkaamattomassa kunnossa" eli tupsun paketissa, pussin talleissa ja pahvisuikaleen hikinauhan alla ja muutenkin puttipuhdas.

Kello 09 on kuulemma VK:n kaljaviesti vuorilafkan suunnalla – mutta varokaa word-faileja sähköpostiin tunkevia vuorimiehiä.

Näihin aikoihin on myös hyvä sauma käydä hankkimassa kaupasta aamupalaa, niin taas jaksaa jatkaa. Tortkutkin voivat olla poikaa jossain välissä.

Polyteekkarimuseo on avoinna kello 11-14 eli samaan aikaan kun Smökin katolta julistetaan Jäynäkisan voittajajoukkue (klo 13:45) ja Ota-Ossi Törrönen julistaa Wappuriehän alkaneeksi ja lähettää Litun ilmojen teille

(klo 14)

Jäiden sulaminen näyttää edenneen siksi paljon hyvin, että vesibussien jäävaraus jää marginaaliin Fermat'n todistuksen tielle ja Mantalle pääsisi Rivolin rannasta viidellätöistä markalla (FIM). (huomatkaa, liput ostettava etukäteen!)

Ennen Mantan lakitusta on eri puolilla kaupunkia myös preManta-bileitä, tunnettuja ainakin eläinlääkiksen sekä eräiden osakuntien sellaiset, myös kyltereillä.

Kello kahdeksaantoista mennessä hankenilaiset ovat saaneet pestyä Mantan ja ovat valmiina laskemaan lakin tasalta tämän kutreille. Tällöin myös tavallinen juhlaansa ja siviilit painavat lakkejaan päihinsä (myös moni DI), mutta tupsukansalle suosittelen lakin pitämistä haalarin povessa koko tilaisuuden ajan, jottei se putoa, tule pöllityksi tahi joutuisi hiti-hati-huligaanien ilkeiden uhriksi. Mantalta voikin sitten ottaa kurssin kohti vapaa-vaalintaisia wappubileitä:

Dipoli, osakunnat (ne joilla on omat talot ja tilat: HO, SatO, KSO,...), kylterilä, ainejärjestöt ja sitten on vielä noita "kaupallisia siviilibileitä". Uudella YO-talolla on sitten muuten Göteborg-henkisesti paloturvallisuustiukennettu väkimäärärajoja *aika alas*, joten siellä ei taida kovin kummosia megabileitä tänä Wappuna olla.

Dipolin Wappu alkaa jo kello 20, vaikka pääsylipuissa näyttäisikin lukevan 22-02. Wapun aaton loppuessa keskiyöllä voi hyvällä omallatunnolla painaa lakin päähänsä – Retuända Spritvilligan säestyksellä jos sattuu olemaan Dipolissa. Ja Smökissä ei tietävästi tänäkään Wappuna ole jatkoja, improvisoikaa omatoimisesti. Epätoivoisimmat aamulla pommeihin nukahtaneet tupsuphuksit voivat koittaa saada lakkinsa vielä Dipolin bileiden aikana allekirjoittaneen kautta.

Wapunpäivän puolella on muistettava kansallinen tapa juhlistaa tätä työn päivää, sillä että kaupat ovat sulki ja liikennevälineet ajavat sunnuntain mukaan ja 102:lla satamakaupunkiin lähtijöillä saattaa olla hyvinkin tiivistä tunnelmaa luvassa. Tässä vaiheessa on jo hiukan hankalampaa enää hankkia (omia) aamiaistarvikkeita.

Joka tapauksessa kello aamulla Ulliksella aamiaista omaan tahtiin (kello vielä aikaisemmin aamulla mahdol-

Ullanlinnamäellä riittää Wappupäivänä vipinä.

lista aamiaisaikaan valtausta). Samma på toinen kotimainen: klockan morgon har man morgon mål i Kajaniemi. Kello yhdeksän alkaa Ullanlinnanmäen virallinen ohjelma siitä tähtitornipömpelistä; opiskelijapoliitikot pitävät pari puhetta, jotka äänentoistolla kuuluvat yli korkkien poksahattelun. Lisäksi musiikkia ja RWBK sekä TAK:n sauna ja paljon, paljon muuta. Sekä muutama paikalliolija. Tässä vaiheessa viimeistään on alkanut aurin-gon paiste – tai suoranaainen porotus. Suosittelemme paksua, halpaa ja kevyttä istuma-alustaa, jonka on tarkoitus pitää ahterin ja kylmän maan välinen etäisyys riittävänä sekä fotonisuoja silmille ja iholle. Huomattakoon, ettei taksikeskus ota lainkaan vastaan tilauksia Ullanlinnanmäen suunnalle pahimman ruuhkan aikana. Lisäksi verkko voi olla ajoittain hyvinkin varattu.

Sikariistohintaisia ja loppuunmyytyjä ravintoloiden wappulounaita väistellen voikin sitten siirtyä kohti Linnanmäkeä. Toimituksen vinkki: vähintään kymmenhenkiset ryhmät pääsevät sisään ilman pääsymaksua. Ryhmä on saatava kasaan viimeistään ennen porttia. Ryhmän ei tarvitse pysyä koossa enää

portin jälkeen. Lintsillä voikin sitten harrastella ja kierrellä vaikka iltaan asti ellei halua käydä esimerkiksi Wanhalla Polilla Waputin-konsertissa alkaen kello 17. (lippuja Tuulalta teekkaripalvelusta, hinnat 50 mk teekkarit, 100 mk valmistuneet yms.)

Kylterilässä puolestaan alkaa mallasmatinea ilta-kahdeksalta Arkussa. Kyseessä on ilmeisesti ainoa viikko vuodessa, kun tälläkin suunnalla voidaan laittaa samalle viikolle useammat kuin yhdet bileet? Hmmm.... (tännekin lippuja mm. teekkaripalvelusta Tuulalta)

Ja jos vielä (kun taas) vetoa riittää, niin 49. Akateeminen Wartti tapahtuu torstaina 6.5. Helsingissä kaikissa eri muodoissaan Tarkempaa infoa tapahtumasta löytyy osoitteesta <http://www.stadion.fi/oll/49.aw/> ja uusimmasta ollilaisesta.

3m, wanha barda

Wapun tarkka aikataulu löytyy myös verkkojen verkosta, katsokaapa piltit <http://www.tky.but.fi/wappu/aikataulu.html>

Perusmuistilista

Toimittajan ehdotus

Yleiset

- haalari (tarkistapa ompelusten pitävyys!)
- hakaneuloja
- kunnan jalkineet (kaduilla on lasimurskaa ja nurmikot ovat *kuraisia*)
- jos kännykkä, niin varmista myös akkujen riittävyys
- jurrikamera (oliko Wappu joskus?)
- vaihtomerkkejä (kyllä niitä voi olla muillakin mukana)
- kirjoitusväline (on tilanteita, joissa pitäisi tehdä merkintöjä)
- pakolliset paikkaus- ja korjausvälineet (laastari, burana, neula, lanka)
- varamuonaa niille ajanjaksoille, jolloin a) kaupat on sulki ja b) oma keittiö on kovasti kaukana
- lämmin vaatekappale – pelkkä lapanen ei taida riittää (varmuuden vuoksi)
- fotoneilta suojautumisvälineet (jos vaikka paistaa...)
- omalla nimellä ja yhteystiedoilla varustettu kantoväline (reppu tms.) mikäli kaikki ei mahdu haalariin

Aamiaistarvikkeet

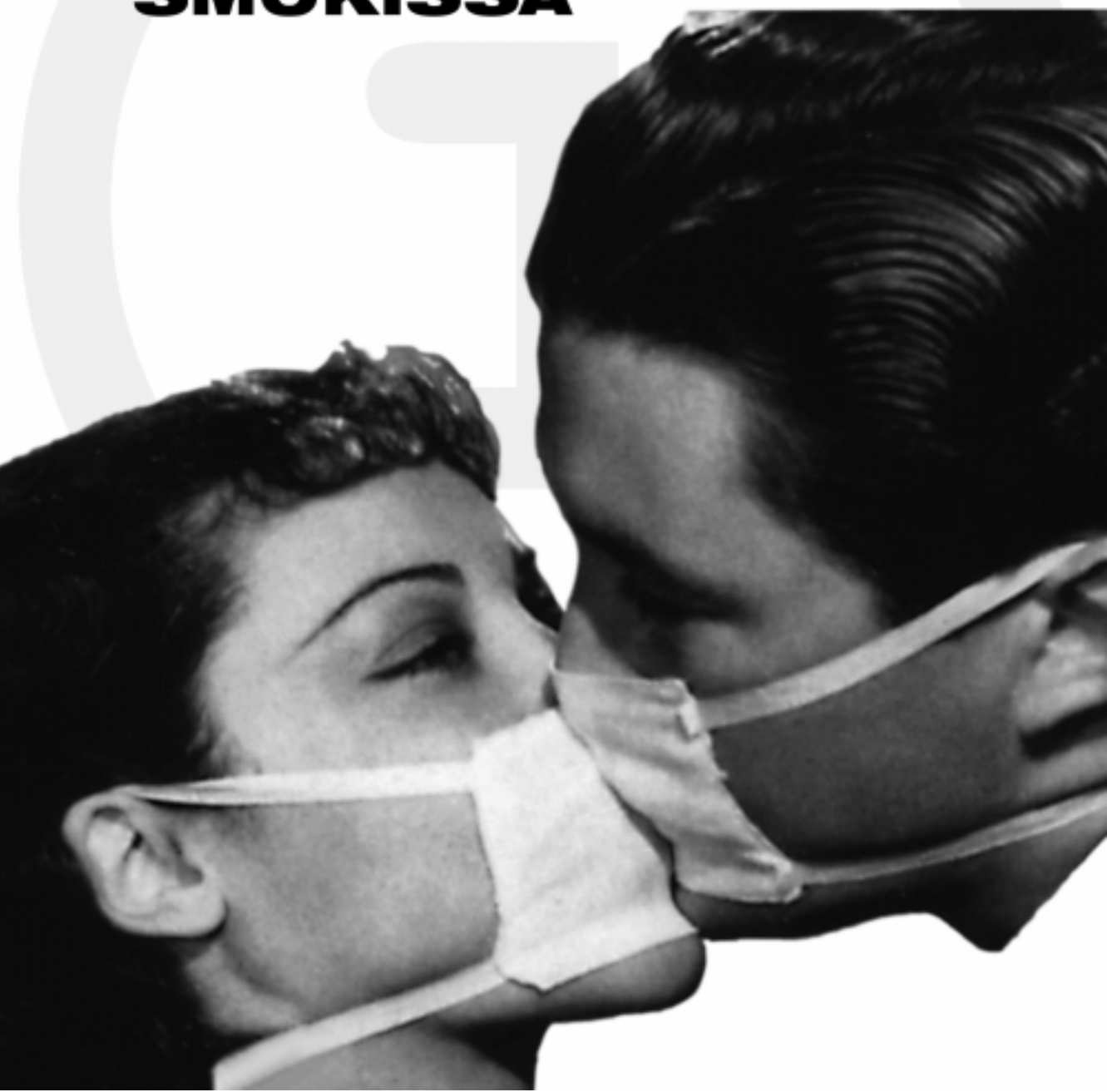
1.5. varten (esimerkki):

- hyvää, mutta edullista skumppaa (kalliimpi skumppa – aidosta samppakaljasta puhumatta-kaan – on helmiä sioille), mieluusti sopivan viileänä
- leipää ja sopivia tillpehöörejä
- suolakurkkua, tomaattia
- silliä oman maun mukaan
- keitettyjä munia (sotkevat vähemmän laukussa muita eväitä)
- mansikoita (pakastesellaiset on ihan ok)
- ateriointivälineet
- kantolaite edellämäiniluille, ekologisimmassa tapauksessa sellainen, johon hylsyt voi kipata ja jonka voi jatkoille lähdeettäessä sijoittaa jäte-astiaan tahi -lavalle

Noteerattavia asioita

- kauppojen aukioloajat
- bussiaikataulut
- tapahtumien aikataulut
- sää
- improvisointi aikataulujen kustassa (omille) reisisille
- yllättävät väsymykset

ÄPY-NFO
MAANANTAINA
26.4.1999
KELLO 19.00
SMÖKISSÄ

Triathlon, hybridifillarit, jokapojan-märkäuni-autot. Taiteellisen oloisia miekkosia puhumassa vaatteistaan ja Tony Blair. Kevään silmälasimalliston esittely ja lähiotoksia miehistä alavatsalihaksista.

M-täh?! Missä ovat silikonirinnat, pornonpunaiset huulet, feikatut makuuhuonekatseet halvoissa lavasteissa? Mitä on tapahtunut miestenlehdille? Linda Bravallakin on paita päällä, ja ainoan alastoman naisen kuppikoko on lähempänä B:tä kuin F:ää.

Paradigma ja sen muutos.

Jos vielä kolme vuotta sitten olisi tavalliselle tossunkuluttajalle sanonut sanan "miestenlehti", olisi veikon verkkokalvoille ilmaantunut kuva Jallun tai Kallen kannesta. Mutta nykyisten miestenlehtien kansikuvissa on miehiä, vaatteet päällä, ja otsikot eivät lupaa "Kuumaa iltaa Marjukan seurassa" vaan paljastuksia Teemu Selänteen pimeältä puolelta. 90-luku on tuonut uudenlaisen miehen mallin: mies, joka haluaa huoltaa itseään.

Lähikioskini tarjoaa kolmea tällaista 90-lukulaista miestenlehteä, nimiltään Miehen Gloria, Cosmos ja Men's Health. Kaikki noudattavat perinteistä kalliimman naistenlehden formaattia, eli kauniisti vaikkakin konservatiivisesti taitettu sillisalaatti kaikista miehiseen elämään liittyvistä juutuista.

Sisällön saldo

Ensimmäinen näytelehti on Miehen Gloria, suomalaisen kalliimmanpuoleisen naistenlehden Glorian versio maskuliiniselle sukupuolelle. Kantta koristaa Britannian peto Tony Blair, kuikuillen kameraan päin sinisillä silmillään. Sisällä keekoilee Anna Eriksson ja epämääräinen luku miehiä hillityissä solmioissa, uhkuen **testosteronia** Mercedez Benz -polkupyörän tai hevosen selässä. Sama meno jatkuu Cosmoksessa, ehkä astetta railakkaamalla taitolla ja hive-

Cosmoksen sisäsivujen vauhdikasta taittoa.

nen keskiluokkaisemmin. Kannessa Linda, sisällä Janina Frostell ja 29 sivua autoja, koneita, pelejä ja vehkeitä. Paraan parin sentin nippua nyky-miehen raamattuja, yrittäen etsiä punaista lankaa, mutta turhaan.

Lehdistä aistii alun vaikeuden ja fokuksen puuttumisen; ne yrittävät olla kaikkea kaikille, tarjoillen samaa kuvaa miehestä, jolla on vapaa-aikaa, tuottava työ ja rahaa käytettävänä matkailuun, elektroniikkaan ja kynttilällillisiin vaimon kanssa. Tämä nyky mies on jämäkkäleukainen, ymmärtää Dolce & Gabbanan päälle ja on sopivan maskuliinisesti karvainen. Paitoihin sävytyttyä solmiokokkoelma on tärkeä, kuten vauhdin huuma ja pyykkilautavatsakin.

Kloonausta lehtitaloissa

Mikä on näiden lehtien markkinarako? Toisin kuin entisajan miestenlehdillä, joilla oli innokkaana ostajakuntana se 14-vuotiaiden näppynaamojen legio, en oikein tiedä, kunka suuri osa Suomen miehistä on valmis ostamaan lehden, jonka kannessa on masentavan pimakka miehen vatsa. Kun ei ole linjaa, lehtien yksityiskohdat katoavat sumuun, kaikki ovat sitä samaa huttua. Kolmesta lehdestä kahdessa oli terapeutin seksijuttu, jossa toistellaan samoja vanhoja totuuksia kuten se, että pikku-Jorma ei ole ainoa seksiin liittyvä ruumiin osanen, ja joka lehdessä oli muotijuttu, jossa esintyi samannäköinen nelinappinen tumma puku.

Kun oikein pinnistän, voin arvoida, että Miehen Gloria on suunnattu kolmi-nelikymppiselle bisnesmiehelle, joka arvostaa hyviä viinejä, kun taas Cosmos nuoremmalle huilivilille, jolla raha korvaa maun ja joka arvostaa amatsooni Kiukkosta ja ällötäviä pimatsunvokotteluautoja. Men's Health yrittää profiloitua urheilullisemmän kansanosan lehdeksi, kuten amerikkalainen esikuvansakin. Mutta kaikkia tuo yhteen halu jotenkin sitoa 80-lukulainen kovan rahan maailma ja 90-lukulainen pinnallisen spiritualismin opit, olemalla henkevä ja

Cosmoksen kansikuvatyttönä Linda Lampenius. Milloinkahan levy jo vaihtuisi?

mammonakeskeinen yhtä aikaa.

Esikuvat

Nämä modernit miestenlehdet apinoivat kahta esikuvaa: naistenlehtiä ja amerikkalaisia vastineitaan. Ulkoasu ja kallis, kiiltävä paperi sekä huolellisesti meikatut mallit muotiotoksissa. Mainokset ovat kansainvälistä kosmetiikkaa ja vaatemerkkejä, ja pikkupalstat suunnilleen samoja kuin (naisten) Gloriassa tai Trendissä, jutut toisinaan liivahtavat Exit-linjallekin. Ehkä tavoitteena tai takajatuksena on antaa uusi maailma miehille, luoda kaupallisin keinoin illusio tasa-arvosta, kun nyt miekkosetkin joutuvat huolehtimaan takamuksensa kireydestä ja hiuksistaan ihan eri tavalla kuin vielä kymmenen vuotta sitten. Testosteronin leuhahdus näissä lehdissä on hienovaraista, vivahteikkampaa, ei niin Fabio-maskuliinista kuin takavuosien samantapaisissa yritelmissä. Läpi paistaa hollywoodilainen kauneusihanne, jossa rintalihakset ovat pienen sohvatyynyn kokoiset ja onnen ylin huippu ovat hammaskuorikot ja nopea biili.

Jos jotain arvostan näissä lehdissä ja niiden perusideassa, se on miehen kuvan laajentaminen. On yleisesti tunnettu tosiasia, että naisella on enemmän vapauksia ulkonäkönsä ja käyttöksensä suhteen. Miehen malli on ollut kapoinen, rajoittuen kodinpuolustaja-raataja -akselille. Mies ei ole saanut käyttää kosmetiikkaa tai kauniita vaatteita ilman, että hänet heti luokiteltaisiin homoksi. Mutta on syntynyt uusi, uljas mies, sellainen jota mielellään katselee, ja joka voi ja osaa halutessaan keskustella tunteistaan. Vaikka täydellinen solmiopaita -yhdistelmä ei olisikaan avain onneen, tuo se täytty-myksen huipun ehkä hivenen lähemmäksi.

Katja Kuusikumpu

www.cosmosmag.com – Cosmos, suomalainen vaihtoehto. Verkko-versio ei niin hiottu kuin paperinen.

www.menshealth.com – Men's Health amerikkamalliin. Saitti täynnä tavaraa.

www.maximmag.com – Maxim, jälleen yksi amerikkalehdykstä. Ilmestyy nykyisin suomeksikin.

MG - aikuisempaan makuun.

Miehen näkökulma

Kun poistuin viime keväänä TKK:n palkkalistoilta, sain läksiäislahjaksi Mies-lehden. Silloin tiesin, että mikään ei olisi enää entisellään ja minustakin oli tullut jonkun lehden kohderyhmää. Auringon paiste himmeni ja taivas muuttui aavistuksen verran harmaammaksi.

Päätin silti lausua miehisen sanasen Alkorytmin lehdistä. Tartun ensimmäiseksi Cosmukseen, kenties sen kansikuvatyön takia. Lehti on jotenkin nuhruisen tuntuinen. Painojälki ja taitto eivät hivele silmää ja jotenkin sivuista huokuu halpuuden tuoksu. Lehti on tosin vanha, viime kesältä, mutta ei vanhuus selitä tätä. Juttuja en jaksa lukea, kun aiheet eivät kiinnosta juurikaan.

Miesten Gloria on jo huomattavasti parempi. Lehti näyttää tasapainoiselta ja on kiva lukea. Jutut ovat myös kiinnostavimmista aiheista kuin Cosmoksella ja jään lukemaan miesten pukeutumisesta kertovaa pitempää juttua. Nostankin tässä hatua MG:n taitavalla tyylittelylle pukujen esittelyssä. Poissa ovat kankeus tai malleista huokuva ylpeys.

Molemmissa lehdissä ovat tietyt asiat pinnalla. Miehet ovat nähtävästi välinehullua väkeä, sillä mitä erilaisimpia laitteita ja kilkkeitä esitellään useita sivuja molemmissa lehdissä. Cosmoksessa tähän päälle tulee laskea vielä miehen pyhät lehmät, autot, joita esitellään melkein kolmasosassa jutuista. Juttuja on erilaisista vaikuttajista, seksistä, elämäntyylistä ja muodista.

Huvittavinta lehdissä on omalla kohdallani se, että minua kiinnostaa juttujen sijasta mainokset. Kerrankin näkee kauniita mainoksia sellaisissa lehdissä, joita voi hyvällä omallatunolla lukea. Toisin kuin esimerkiksi naisten- tai sisustuslehtiä. Myös pienet jutut menevät melko mukisematta alas, mutta pitkissä jutuissa otteeni alkaa herpaantua, koska en ole vielä tarpeeksi kiinnostunut aiheista. Aika näyttäne.

Lehtien ja mainosten tasosta päätellen näillä kahdella lehdellä on selkeästi eri kohderyhmät. Tunnustan suoraan, että haluaisin kuulua MG:n kohderyhmään, vaikka iältäni en vielä ehkä tarpeeksi vanha olekaan. Pitääkin harkita lehden tilaamista...

Janne Kalliola

SF -maailman eräs tunnetuimpia ilmiöitä ovat conit. Nämä ovat alan harrastajien kokoontumisia, jossa ihmiset voivat tutustua tieteiskirjallisuuden koko kenttään. Paikalla on juhlavieraita, jotka pitävät esitelmiä ja puheita sekä osallistuvat erilaisiin paneelieihin. Näkyvimpiä kuitenkin ovat erilaiset myyntipöydät, joissa myydään kaikkea mahdollista pikku-ukoista kirjoihin.

Suurin tapahtuma on Worldcon, jossa mm. jaetaan arvostetut tieteiskirjallisuuden Hugo-palkinnot. Suomalaisilla tieteisseuroilla on luonnollisesti oma tapaamisensa: joka toinen vuosi järjestettävä Finncon. Ensimmäinen Finncon järjestettiin Helsingissä vuonna 1986. Sen jälkeen seurasi muutaman vuoden tauko. Tähän saattoi vaikuttaa se, että tapahtuma oli maksullisuudestaan huolimatta taloudellinen fiasko. Niinpä Finncon on ollut siitä eteenpäin ilmainen. Seuraavat Finnconit järjestettiin edelleen Helsingissä Vanhalla ylioppilastalolla vuosina 1989, 1991 ja 1993.

Minun ensimmäinen käyntini Finnconissa oli vuonna 1995. Silloin se järjestettiin Jyväskylässä osana Jyväskylän Kesä -tapahtumaa. Järjestelyistä kuitenkin vastasi Jyväskylän Science Fiction seura 42 apunaan muut suomen Science Fiction seurat. Seuraavalla kerralla vuonna 1997 tapahtuma siirtyi takaisin pääkaupunkiseudulle ja järjestelyvastuu Helsingin Science Fiction Seuralle.

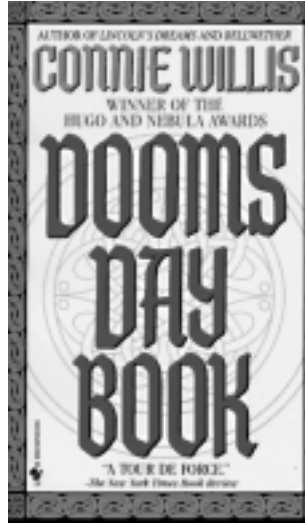
Finnconissa on käynyt sen historian aikana monia kuuluisia ulkomaalaisia vierailijoita. Nimet lienevät tuttuja jokaiselle, joka on lukenut edes hiukan enemmän viime vuosina kirjoitettua tieteiskirjallisuutta. Onhan vuonna Bruce Starling sentään eräs Cyberpunkin "isistä", eivätkä Brian Aldiss, Terry Pratchet ja Iain M. Banks myöskään ole aivan tuntemattomia suuruuksia.

Kuten nopeimmat ovat varmasti laskeneetkin, tulee tänä kesänä edellisestä Finnconista kuluneeksi kaksi vuotta. Niinpä tapahtuma järjestetään tänä

vuonna Turussa 14. ja 15. elokuuta 1999. Kunniavieraisiksi on tulossa ainakin amerikkalainen Connie Willis ja englantilainen Philip Pullman. Molemmat ovat minulle tuntemattomia nimiä, mutta niin oli Ian McDonaaldkin, kunnes päätin Finnconin

Philip Pullman

Connie Willisin Hugo- ja Nebula-palkinnot voittanut *Dooms Day Book*.

van tällä kertaa hyvin edustettuina, onhan yhtenä järjestäjänä Manga ja Anime Yhdistys ry. Paneelin jäsenet edustavat Suomen parhaita asiantuntijoita ja ovat yleensä varsin sujuvasanaisia. Keskustelu saattaa välillä eksyä vaikkapa avaruusolioiden ja ihmisten väliseen seksiin, mutta tylsäksi se ei muutu koskaan.

Erityisesti sydäntäni lähellä on Atorox-palkinnon jako. Olenhan jo neljättä kertaa jakamassa Arne Haapakosken nimimerkki Outsiderin 1940-luvulla luoman robottihahmon mukaan nimettyä palkintoa. Kyseinen pysti annetaan sille, joka on kirjoittanut parhaan edellisenä vuonna ilmestyneen suomalaisen tieteis- tai fantasianovellin. Tänä vuonna palkinnosta kamppailevat kahden edellisen vuoden voittajat Pasi Jääskeläinen ja Johanna Sinisalo, mutta mukaan mahtuu myös muutama uusi nimi sekä koko joukko vanhoja tuttuja.

Perinteisesti on järjestetty myös naamiaiset, joissa on ollut näyttäviä ja hauskoja esityksiä. Paneelien välillä voi kierrellä katsomassa myyntipöytiä. Ohjelmaa löytyy varmasti tarpeeksi kummaksikin päiväksi.

Jos kiinnostus heräsi, kannattaa käydä tutustumassa asioihin tarkemmin Finnconin WWW-sivulla <http://finncon.utu.fi/>. Olen ehdottomasti sitä mieltä, että Finncon on ainoa hyvä syy käydä Turussa. Minä ainakin olen menossa.

takia tutustua hänen kirjoihinsa. Lopputuloksena minulla on kirjahyllyssä kolme hänen kirjaansa, vaikka en juurikaan kaunokirjallisuutta omista.

Kunniavieraiden puheenvuorojen lisäksi Finnconista löytyy paneelikeskusteluja mitä erilaisimmista aiheista aina hirviöelokuviin ja planeettojen muodostamisesta mangaan ja animeen. Jälkimmäisten luulisi ole-